

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Aqvæ Vitæ, De Fontibvs Salvatoris. hoc est, Doctrina
Evangelica De Meditatione mortis**

Kispenning, Henricus

Antverpiæ, 1583

De rerum temporalium seu terrenarum Amore. Causa II. iij.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46214](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46214)

nos ostendamus esse quod credimus: ut neque charorum lugeamus excessum, & cum accersitionis propria dies venerit, incunctanter & libenter ad Dominum ipso vocante, veniamus. Quod cum semper fuerit faciendum Dei seruis, nunc fieri multo magis debet, corrue[n]te iam mundo, & malorum infestantium turbinibus obsesso. Considerandum est, & identidem cogitandum, renuciasset nos mundo: & tanquam hospites & peregrinos hic interim degere. Quis non peregre constitutus properet in patriam regredi? Quis non ad suos nauigare festinans, ventum prosperum cupidius optaret, ut velociter charos liceret amplecti? Magnus illic nos charorum numerus expectat, parentum, fratrum, filiorum: frequens & copiosa nos turba desiderat, iam de sua incolumitate securus, & adhuc de nostra sollicita. Ad horum conspectum & complexum venire, quanta & illis & nobis in commune letitia est? qualis illic caelestium regnorum voluptas, sine timore moriendi, & cum aeternitate viuendi? quam summa & perpetua felicitas?

De Rerum temporalium seu terrenarum Amore.

CAUSA
II.
CAPVT
I III.

Eccl. 41.

Alterum, quod mortem amarum facit & ingraturam, AMOR EST RERVM TEMPORALIVM, seu TERRENARVM. Nam morte ingruente, in mentem veniunt pulcherrima mundi vernantis species, agri feraces, magnifica ades, horti amoeni, montes vitibus constiti, vestes pretiosa, vasa tum aurea, tum argentea, gemmae, lusus & conuiuia. Vnde in Ecclesiastico dicitur: O mors quam amara est memoria tua homini pacem habenti in substantiis suis: viro quieto, & cuius via directa sunt in omnibus.

Sed Deus condidit nos prae ditis mente, qua bestiae praestemus: ut quibus caelestis est origo, in ima haec non respi-

respiciamus: neue animos sursum suapte natura sublatis, terrenarum concupiscentiarum mole deprimamus: sed oculos in umbras rerum temporalium clausos, ad vera autem & eterna bona apertos habeamus: & omnium rerum humanarum obliti, cunctisq; que sunt in terra superiores effecti, in calis versemur cogitatione pariter & affectu.

Et Viatores sumus in hoc mundo, non habitatores: in diuersis & tabernaculis peregrinamur, non in patria viuimus: ac tota hac vita nihil aliud est, quam cursus ad mortem. Quemadmodum ergo qui domi non agunt, sed peregrinantur, si quid in diuersis aut in via commodi sese obtulerit, non adiciunt animum, quippe mox relicturni quod delectat: si quid incommodi, facile perferunt: ita nos compositos esse decet, & non aliter que sunt huic vite utilia sumere, quam qua via, necessarium videlicet usum: reliqua vel pratermittenda omnino, vel neglectim possidenda: ut in domum quidem admittas, non in animum: nec sic implicemur atque irretiamur, ut a recta nos via, & a cura reuersionis in patriam abducant.

Quamobrem, ut animus rebus hisce caducis et fluxis nimis affixus, ab earundem amore abducatur: & ad hereditatem illam celestem, incorruptibilem & immarcescibilem, conseruatam in calis, sustollatur: cogitandum, maxime dum sani sumus, quantum adferant curarum & molestiarum opes: que nimirum ne nocte quidem quiescere possessores suos sinunt. Vnde & Socrates, aliiq; philosophi inueniuntur eas, non modo ut inanes & vanas, verumetiam perniciosas & nocituras respuisse. Cum hac serio expenderit sani, fiet ut minus grauatim eas relinquamus agroti.

Ad hac considerandum, quam multis casibus sint

G obno-

1. Timot. 6.
Chryftho
m l. 2. ad
pop. Antioch.

obnoxia: nam frequenter incendiis, sepe bellis, non raro aquarum inundationibus & naufragiis: sed & furum insidiis, & latronum impetu, vita manente incolumi, tolluntur diripiunturque. Ideo Apostolus Paulus, incertas dixit esse diuitias. Diuitibus, inquit, huius seculi præcipe: non sublime sapere, neque sperare in incerto diuitiarum: sed in Deo uiuo. Presentis seculi diuites appellauit: ut discamus, quòd cum presenti uita, & copia pariter dissoluatur: non procedit ulterius, non simul migrat cum possessoribus migrantibus, sed ipsos sapius & ante finem deserit. Sæpius enim una hora, & breui temporis momento, uelut uento supernè irruente iactabilis puluis, sic ex domo exussantur. Et ut horum nihil fiat: tamen,

Ecce repentina modicæq; occasio febris,

Dissoluit toto quacunque parauimus auro.

Lucæ 11.

Huc pertinet, quod apud Lucam diues ille ait: Anima habes multa bona posita in annos plurimos: requiesce, comede, bibe, epulare. En uelut in tabula depictum gloriantem in diuitiis hominè: sed nunquid uere gloriantè? Minimè, Sequitur enim: Dixit autem illi Deus: Stulte, hac nocte animam tuam repetunt à te: qua autem paraasti, cuius erunt? Si hæc pictura ante oculos sæpè uersaretur, certè abduceret animos nostros à spe, quam ex incertis & falsis diuitiis concepimus.

Basilii
Mag in ope-
re Hexa.
congress. 5.

Quod autem de diuitiis dictum est, idem de amicorum copia, sanguine propinquorum, Magistratu, & ciuili aliqua potestate, uel etiam honoribus, ac quibusuis dignitatibus sentiendum est. Quid enim post hæc quaeso? Nox una, febriculaq; una, dolor lateris, aut pulmonis uitium, abreptum ab hominibus abducens hominem, uniuersam scenam subito denudat ac dissoluit: gloriaq; illa uelut somnium statim euannit. Quare gloria similitudo

litudo ad debilissimum exiguumq; florem accommodatissime à propheta Esaia videtur esse extructa. Omnis caro, inquit, fœnum est: omnisq; gloria hominis veluti fœni flos est. Ob hanc causam propheta David nobis tanquam præco quispiam inclamat, graves corde appellans, ac mendacium diligentes: hortaturq;, ne rebus ijs que in oculos cadunt, animum nostrum magnopere adiungamus: nec frumenti solum ac vini satietate omnem vitam huius beatitudinem metiamur, dicens: Filij hominum vsquequo graui corde, vt quid diligitis vanitatem, & queritis mendacium? Quod, inquit, tanto affectu, tantoque studio sectamini hæc, que sub celo sunt: que reuera aliud non sunt, quam mera vanitas: quam vapor fumi: aut aura tenuis, que euanescit? Vt aptius dici possint vanitas ipsa, quam vana. Que quietem, satietatem & sclicitatem quandam promittunt amanti: sed fallunt, & sunt verè mendaciae quippe que, vt sunt instabilia & momentanea, & tanquam omnino nihil: ita suis possessoribus in hac vita, neque sclicitatem, neque satietatem, neque quietem adferunt, sed multam inquietudinem & molestiam: suis etiam blanditijs homines passim seducentes ad eterne damnationis interitum. Et in alio Psalmo impios, eorumq; sclicitatem, quam illi in fluxis mundi rebus constituuunt, tanquam somnium hominis dicit expergiscientis: quod cum sit inane, tamen dormientem falso delectat. Velut somnium, inquit, surgentium, Domine, in ciuitate tua imaginem ipsorum ad nihilum rediges. Primo somnium, deinde imaginem appellat mundi vanitatem: opes, potentiam, existimationem, generis splendorem: quas res, vt imaginem quandam insipientes homines in corde suo depingunt: quibus unice delectantur: quas iuaniter sculptas in animo intuentur: cum nihil a-

Esa. 40.
Psal. 4.

Psal. 71.

Sap. 5.

Eccles. 1.

Psal. 16.

Psal. 72.

Psal. 141.

Psal. 23.

Abraham
vocat De-
minum
Deum ex-
cellsum POS-
SESSOREM
caeli & terræ.
Genesis cap.
XIIII.
Exod. 23.
Leuit. 24.
Deut. 26.

aliud sint, quam umbra quadam & imagines fallaces: de quibus dicitur in libro Sapientia: Transferunt omnia illa sicut umbra. Salomon quoque ait, ipsa se rerum experientia comperisse, omnia qua sub sole sunt, vana seu inania esse, & fallacia: hoc est, primo aspectu animo quidem applaudere: sed postea frustrari. Quare idem propheta David, etiamsi Rex esset, & nihil earum rerum deesse posset, qua ad beatam in terris vitam facere viderentur: tamen huius mundi bona animum eius explere nequibant, futura vitæ desiderium habentis. Satiabor, inquit, cum apparuerit gloria tua. Quid enim mihi est in calo: & à te quid volui super terram? Defecit caro mea, & cor meum: Deus cordis mei, & pars mea Deus in æternum. Clamaui ad te Domine, dixi: Tu es spes mea, portio mea in terra viventium.

Insuper & hoc cogitandum, quòd aliena sint diuitia ac commendatitia, non nobis propria: quarum villici sumus, vel œconomi, non domini: quas, cum administrationis tempus fuerit exactum, aliis relinquere oportet dispensandas: id quod Cæsares omnes Reges & Principes facere oportuit quamlibet potentes & opulentos. Nam Deus creauit calum & terram: & sicut David propheta ait, Domini est terra, & plenitudo eius: iure igitur Dominus est cali & terræ, & verè proprietarius: quicumque autem terram inhabitant, eius tanquam coloni sunt. Ac ne homines suis laboribus & vomeribus eius fecunditatem tribuerent, nil terra absque cali rore & imbre proferre solet. Propter quod Deus sibi à suis frugum primitias consecrari voluit: quibus se colonos, ipsum verò Dominum profiterentur. Itaque in his temporariis non debemus conquescere, tanquam propriis perpetuisque bonis: nec ea a quo tantum animo, verum & cum gratiarum actione deponere, ac possessione cedere, quo-

tie seu
Pos
hemen
terre
dere op
solus p
homin
villici
fructu
ration
parab
ferte n
nis &
sed om
mo iuc
Tunc
Redde
cupim
nem al
nostra
merito

Ac

S. I
& nud
David
Dori
nes vir
Salom
Van
nibus v
nere sub

neſcunq̄ue repetit is qui dedit.

Postremo expendendum est & illud, quod etiam uehementius nos mouere debet: nempe, quod & de rerum terrenarum administratione & usu rationem Deo reddere oportebit. Etenim cum Deus, ut ante dictum est, Genef. 13. solus proprietarius sit, solus Dominus tribuens omnia: homines omnino omnes, quo gradu tandem y sint, coloni, villici, ministri: manifestum est, quod quò ampliores quis fructus, ac diutius perceperit, eo maiorem & ampliorem rationem reddere teneatur. Hoc quoque dilucide docet parabola illa Luca xvi. de diuite & dispensatore. Diserte namque adfirmat, neminem, cuiuscunque conditionis & dignitatis, suarum facultatum esse Dominum, sed omnes homines dispensatores esse Dei; cui in extremo iudicio accuratam reddere rationem, necesse erit. Tunc enim unusquisque audiet hanc vocem filij Dei: Redde rationem villicationis tue. Proinde si recte is frui cupimus: non grauatim earundem usum & dispensationem alijs, Deo sic volente, concedemus: sin eas ad carnis nostrae desideria adimplenda amplius possidere optamus, merito tremendum Dei Iudicium formidabimus.

Aduersus mundi Vanitatem, S. Scripturæ
Sententiæ.

CAPVT

v.

Iob 1.

Psalm. 61.

Psalm. 75.

Prouerb. 11.

Eccl. 1. 2.

Sap. 5.

S. Iob. Nudus egressus sum de utero matris meae, & nudus reuertar illuc.

Dauid Rex. Diuitia si affluant, nolite cor apponere.

Dormierunt somnum suum: & nihil inuenerunt omnes viri diuitiarum in manibus suis.

Salomon Rex. Qui confidit in diuitiis suis, corruet.

Vanitas vanitatum: & omnia vanitas. Vidi in omnibus vanitatem & afflictionem animi: & nihil permanere sub sole. Sic dicent impij in inferno gementes: Quid nobis

G 3

nobis